

Докладът на доцент Абел Полезе, изследовател, професор от Дъблинския университет, преподавател в няколко университета от различни региони на света, носител на наградата на Глобално образование към Съвета на Европа, изследвал е проблеми на младежта, на проблеми на европейската интеграция, но също и на сенчестата икономика в Югоизточна Азия, е насочен към темата за украинската криза и предизвикателствата пред европейските ценности. Още в самото начало той посочва, че разглежда проблема емоционално, тъй като е бил на украинска територия, когато войната започва – в момента от една страна получава сведения за случващото се от медиите, от друга страна, върху него силно рефлектира шокиращото преживяване от това да бъде там.

Това, което предизвика тревога у него е, че среща абсурдни твърдения, свързани с оправдаването на действията на Путин, като например това, че руският президент има право да започва война, защото е бил провокиран от разрастването на влиянието на НАТО, или вярванията, че ако Украйна се предаде, това би означавало, че всичко ще бъде наред – твърдения, противоречащи с европейските ценности. Парадоксално е едно общество, възпитано в европейски ценности, да ги отхвърля. Твърдението с провокацията от страна на НАТО той описва с два примера – първо, че НАТО не властва агресивно върху Европейския съюз, второ, посочва елементарен пример: ако една девойка носи къса пола, той не би я определил като провокираща, агресията идва от една определена страна, страната на насилника. „Можеш да провокираш колкото си искаш, но другата страна създава ескалацията на проблема.” От гледна точка на предаването на Украйна, той посочва предишни тактики на Русия по време на военни конфликти, като подчертава, че едно от правата на гражданите е да бъдат защитени – украинци пази своите граждани, биват нападнати, отвърщат на огъня.

Основен акцент доцент Полезе поставя върху предизвикателствата пред европейските ценности, или по-скоро върху това как те би трябвало в бъдеще да бъдат оформени наново, преמודелирани, поради тяхната пасивност в подобни случаи. Илюзията за един магически свят, в който всичко е наред, е нестабилна. Мирът може да бъде съхранен с всеобщо съгласие, като хората носят отговорност за това какво знаят, и какво не, какво правят, и какво не правят.

Съществен проблем е дезинформацията, бездействието, липсата на отношение по глобални проблеми – според полезе, в епохата, в която живеем, информацията е достъпна по всякакви канали, тоест, не липсата на информация е проблемът, а нежеланието за информиране. Получаването на неточна информация не е оправдание за хората, при наличие на възможност за достъп до всякаква информация. За него е безумие да се отхвърля това какво се случва по Света – на прага на потенциална ядрена война глобалното общество да стои безучастно, да не си дава сметка за ситуацията. Тук е мястото и да включим интересна позиция на доцент Полезе – според него, в социалните науки няма истина, Светът не може да се разграничава на „правилно” и „грешно”; по-съществено е да имаш изградена критична мисъл, която да ти позволява да правиш проверка на това, което достига до теб под формата на информация, а не догматично на това, което бива представяно като „абсолютна истина”. Според Абел

Полезе, именно тази „сляпа вяра” е един съществен провал на западната образователна система. Именно критичната мисъл би позволила на някого да промени мнението си – „Само глупавите не се променят”, заявява доцент Полезе.